

eBOKLAGRET

Sigurd Agrell

Purpurhjärtat

Sigurd Agrell

PURPURHJÄRTAT

Originalutgåvan är från 1912.

Idé och utformning:

Franko Luin

franko@omnibus.se

ISBN 91-7301-032-4

Omnibus Typografi
www.omnibus.se/eBoklagret
eboklagret@omnibus.se

| O | Omnibus |

Innehåll

<i>O, sångarhjärta, dig kan ingen äga!</i>	5
I	6
<i>I · En gång mitt öga mötte dig igen</i>	7
<i>II · Du är keltiskt ädel — så ariskt vit</i>	8
<i>III · Systrarna</i>	9
<i>IV · Din drottninghals egyptiskt smycke bär</i>	10
<i>V · Kamelian</i>	11
<i>VI · Din pannas renhet, min kära,</i>	12
<i>VII · Ack, jag har tryckt dina läppar</i>	13
<i>VIII · Min älskade, du är lik lundens svala källa</i>	14
<i>IX · Din vita skönhets renhet skilde dig</i>	15
<i>X · Ack, varför kan jag älska endast dig</i>	16
II	17
<i>I · Nu mötas Vår och Vinter</i>	18
<i>II · Min kärlek blivit alltför stor,</i>	19
<i>III · Jag gick mot solens bård av guld</i>	20
<i>IV · Ljuvaste barn av guld och av vitt</i>	22
<i>V · O, smala, ljuva hand, kom hit:</i>	24
<i>VI · Jag fann i morse på mitt bord</i>	25
<i>VII · O, kära, tyst vill jag dikta</i>	26

VIII · <i>Av vita anemoner och lilablekt viol</i>	27
IX · <i>I sammet — tung skarlakan</i>	28
X · <i>Jag vet ej, leende kära</i>	29
III	30
I · <i>Svävande Fata Morgana</i>	31
II · <i>Evoë! Hell, Dionysos!</i>	32
III · <i>Bliv mig ej, vita — skymning till Död</i>	34
IV · <i>Gudarna le och gudarna dansa</i>	35
V · <i>Jag smekte sakta dina sköna armar</i>	36
VI · <i>Opalen</i>	37
VII · <i>Gröna druvor och mörkrött vin,</i>	38
VIII · <i>Sakta in i natten</i>	39
IX · <i>Tystnad, Tystnad,</i>	40
X · <i>Hjärtats begär I veten</i>	41
IV	43
I · <i>Romantik</i>	44
II · <i>Jag står i kvällens ro en stund</i>	46
III · <i>Du vita! Jag minns, när vi foro</i>	48
IV · <i>Bleka blomma av kallren is</i>	49
V · <i>Ack, må mitt hjärta dölja</i>	50
VI · <i>Ack, det är ljuvt att älska än</i>	51
VII · <i>Mitt öga var det, som såg</i>	52
VIII · <i>O, kära, jag minnes ditt glittrande hår</i>	53
IX · <i>Apollon, jag kyls av din panna</i>	54
X · <i>Nu släckes livet, kära, ut!</i>	55

O, sångarhjärta, dig kan ingen äga!
Vad hemligheter dina rum fördölja
skall konstnärskapets furstepurpur hölja —
må än gemene dig i handen väga!

Vad dina toner ge kan tal ej säga —
oändlighet lik världshav får du skölja,
o, sångarblod, du stolta, fria bölja.
Sjung, purpurhjärta, dig skall ingen äga!

— Blott drömmarhänder dig en stund få lyfta
mot stumma rymders vita stjärneljus —
då stiga strängar ur dig, att i brus

mot ensamhetens tystnad saligt snyfta
det djupa Altets ljusa harmoni —
med all din egen dunkla blodsång i.

I

I

En gång mitt öga mötte dig igen:
Bland hopens sorl vid många lampors ljus
du gled förbi. Snabbt i den stora salen.
En strålvit ljusgestalt i glanssvart siden.
Med ren profil av sällsynt formad skönhet
och med ett stilla smycke vid ditt bröst.
— Hur oberörd, hur blomligt lugn och sval
ditt väsens vemodsslutna stolthet stod
för mig med ens! Mitt hjärtas blod
sjöd upp i ånger och i längtans kval. —

Som jag du älskar vin och slipat glas,
musikens klang och många tysta ljus
och speglars stillhet ramad in i guld
och sorl av hänsynslösa unga ord.
Likgiltigt är dig hopens tal och blickan —
ty innerst inne är du sorgsen köld,
som icke värms av de gemenes händer.
— Din kalla skönhet all min åtrå tänder.
Högt vill jag lyfta den, vit på min sköld!

II

Du är keltiskt ädel — så ariskt vit
som vore du förd av ett svanspann hit
från Erin, den gröna ön, —
som hade du dröjt i kung Arthurs sal
bland tärnornas strålande hundratal
med pannan mest finskuret skön!
Ditt hår är så solmjukt, din växt så tunn,
så vemodsfullt vacker din ömtslutna mun
som nyss du viskat en bön.

Jag vill falla på knä, likt en väpnare, tyst,
att åter stå opp se'n jag darrande kysst
din klädnads yttersta rand —
och draga i härnad för helige Gral,
att sona mitt hjärtas blödande kval
långt borta i Dödskorsets land.
Vid svällande segel på blånande hav
jag sjunger en sång, den du aldrig vet av,
och fäller en tår på min hand.

III · *Systrarna*

I samma svallande rika
guldhår er mänskorna mött,
bägge som blommor så lika.
Den ena i svart, den andra i rött. —

På anletens skillnad, o, systrar,
mitt skådande öga ger akt —
vad ljusljuv vänhet fördystrar
hos edra, strax blicken mig sagt:

Det ena är darrande längtan
till nära helt nådd harmoni.
— Det andra är sorg utan trängtan,
ty Skönhetens lugn bor däri.

Fulländningens vemod där vilar
i linjernas rena dröm —
för sakta blodvågen silar
längs hudens vithet sin ström.

IV

Din drottninghals egyptiskt smycke bär:
Ett band av tempelmör och ibisvingar
av sällsamt glimmerstilla matt metall.
Ned därifrån mot bröstets siden hänger
ett sfinxanlete, vilket skarpblick skär
så underfullt fastfängslande och kall
ur ögon slutna in av djupa ringar.
Mot fjärran, stelt orörlig, stum den tränger.

— Du silkebarn, växt upp i gyllne lyx
bland köld från ädla stenar och metall! —
Ditt anlet tyckes mig ibland som sten,
och ler som sfinxen i den hemska sagan.
Men nästa stund det blir mig — blomvit klagan
från nog ej solkysst träd, vars vår dröjt sen,
vars höst skall komma alltför tidigt kall.
— Och åter mig som sfinx i sten du tycks . . .

V · Kamelian

Den vita, veka blomman mellan gröna
kallhårda skimmerdunkla stela blad,
kamelian, hon älskar. Hon, den sköna,
vars svala kind så sällan purpras glad.

En sorgsen gåta är hon, tung att röna.
Hon, där en själ bor — som en skrämnd dryad
djupt i en järnek, där harpyor stöna
i mörkret ned en klagan. Vem vet vad?

Ack, blott symboler vill dig kall hon skänka —
i blommor och i smycken må du spå.
På syn, hon älskar, må din tanke tänka —

vad djup hon trår till ger hon ej förstå.
— O, skönhet, stigen vit ur kallgrönt bad —
kamelia bland stela mörka blad!

VI

Din pannas renhet, min kära,
har glansen av elfenben,
de rika lockarna bära
det glittrande solguldets sken!
— Men morgonhimmelens stillhet
av klaraste ljusa turkos
i ögonens glober drömmer.
Dem dröjer min längtan hos.

Där vaggar din själ likt en lilja
bland blad, som av daggstänk bebos, —
till henne traktar min vilja
likt blödande nattmörk ros.
O, kära, mitt hjärta vill spegla
ditt väsens blekkalla ljus
som havet den vitblå stjärnan
i morgonens vaknande sus!

VII

Ack, jag har tryckt dina läppar
hårt, hårt vid hovslagens takt
i natt medan storstadens lyktor
gledo förbi i sin prakt,
strålande vitvioletta,
flammande röda ibland. —
Ack, jag har kysst dina läppar,
hård var min hand. — —

Nu är jag en annan, min kära.
Orgiens sorl dött hän.
Nu vill jag blott luta mitt huvud
lätt emot tunnvuxna knän —
se mot din ljusa och stora
klarlugna blick, som förvisst
ser att min själ är en annan:
druvan har blivit ametist.

VIII

Min älskade, du är lik lundens svala källa,
som räds för nattens blixtn och alltför röda stjärnor —
men solkysst älskar spegla guldlugnt ljus.
Nu mina tankar nalkas dig — likt tysta tärnor,
vars vita pannor ödmjukt bära smäckra krus.
Kring dig de sätta sig att vatten stilla hälla. — —
Min längtans sol sin rikedom skall välla
från azurns blå vid Zephyrs milda brus.
Ej skola fauners flöjter skalla gälla —
blott klarrent klinga silversträngt sus
från fjärran bäckar, som ur bergen kvälla
av längtan efter dalens lena grus.
Blott näktergalar skola klaga — sälla,
när Helios styr hän mot vilans hus. — —
Sov lugnt, sov gott, du lundens klara källa,
i natten spegla Svanens vita stjärnor!

IX

Din vita skönhets renhet skilde dig
som vekhyllt barn allren från mänskors vimmel.
Allena gick du helst, vid solflydd himmel,
mot mörka trän och stjärnor tyst din stig. —

— Ack, jag har smekt från skuldran och till knät
det sköna hemmet för din stjärnsjåls blomma!
Dock mina händer varit ömsint fromma
inför ditt stumma hjärtas majestät.

Väl har mitt huvud vilat hett och tungt
emot ditt skötes svala hemligheter —
ack, dock mitt inre varit blåren eter
omkring ett hjärta ännu blomljus ungt.

— O, hur skall dig en gång jag få att se
mitt inres blomma, där en stjärna gråtit
sin klara sorg, att icke du förlåtit
ett hjärtas oro, som dock lugn vill ge!

X

Ack, varför kan jag älska endast dig,
du vita barn av eternas blåa renhet,
du fjärran ljusa stjärna, vilkens strålar
som tunna, svala armar nå till mig! —
Ack, ömt jag famnat dig i kvällars senhet,
känt händer mjukt på mina skuldrors skålar —
men aldrig når min mun dock helt till dig.
Till dina bleka läppars skära lenhet,
till dina vita tänders pärlmorenhet!
Ack, aldrig, aldrig sjunker du mot mig
helt, helt i ljuv och smärtförgäten enhet!
— Ack, varför kan jag älska endast dig,
du svala barn av eternas kalla renhet?

II

I

Nu mötas Vår och Vinter
svalt smekande kärt. —
Nu blomma hyacinter
i blekblått och skärt!

I doft stå fyllda rummen,
i ånga stark och ren —
för länge se'n förnummen,
likt nu, i solmilt sken.

— Nu vill mitt hjärta bliva
som fordom en gång,
nu vill det stilla giva
åt någon en sång! — —

Nu önskar blodet ila
med Zephyrs sälla vind —
men pannan längtar vila
vid någons kind . . .

II

Min kärlek blivit alltför stor,
den pressar bröstet tungt.
Mitt hjärta, som därinne bor,
är än så vekt, så ungt.

Mitt hjärta tog min kärlek mot
så vit och liten ömt till mods —
nu fyller, växt, den helt det opp
och pressar det till blods.

Mitt hjärta kan ej vara lugnt,
det ständigt skälver i sin rot,
mitt hjärta är så vekt, så ungt,
så fullt av sorgset hopp.

Vid varje blodvågs mörka slag
det liv, som i mig bor,
i smärta kämpar efter dag.
Snart blir mitt hjärta mor.

III

Jag gick mot solens bård av guld
på pilmörk väg i dag
i luft av svaltt och klarljus blått.
— Min kära, minnet tag!

Mot slättens ro jag sakta drog,
mot våren, sval och späd,
som ljusblid mig till mötes kom.
Jag gick från träd till träd.

I fjärran stannade jag stum,
när skyn dog purpurbrun.
— Invid en ungvæk pil jag stod,
som bar på knoppars dun.

Jag grep om trädets späda stam
och slöt det ömt i famn —
jag lade kinden mot dess bröst
och viskade: ditt namn.

Jag vet ej hur, men sakta då
steg värme mot min kind.
Så hörde jag ett hjärta slå.
— Jag grät i vårens vind.

Det unga trädet höll jag lugnt
och länge i min famn.
Så skall jag hålla dig i kväll
och viska ömt ditt namn.

IV

Ljuvaste barn av guld och av vitt,
luta dig tätt, tätt intill bröstet mitt —
ty mitt hjärta sjunger en sång om dig!
Sjunger en sång till en underlig fjärran musik:
sjunger den unge vandrarens sång på okänd stig
hän mot det mörkblå dunklets skymmande
förlåtsflik.

Ljuvaste barn av guld och av vitt,
luta dig tätt, tätt intill bröstet mitt!
Hör, hur mitt hjärta sjunger en sång
starkare, starkare gång efter gång.
Närmare, närmare når mig din musik —
underlig, gåtfull, tonande öm och rik.

Ljuvaste barn av guld och av vitt,
luta dig tätt, tätt intill bröstet mitt!
Hör du. — Ett purpurhjärta sjunger sin längtan
och skuld
sorgset och ljuvt för ett hjärta av renaste guld.
Sjunger en sång för en underlig fjärran musik,

sjunger i mörkblått dunkel.
Sjunger dunklets stjärnelysta mystik.

Ljuvaste barn av guld och av vitt,
luta dig tätt, tätt intill bröstet mitt!

V

O, smala, ljuva hand, kom hit:
en blomstersådd du strött —
djupt i mitt hjärtas innersta
nu blommar det vitt och rött.
Av rosor och kamelior,
som vuxit ur dess kött.
De dricka nu det klara blod,
som dem med smärta fött.

O, smala, ljuva hand, kom hit —
till hjärtats örtagård
och från den första gren du når
två unga knoppar slit!
Och giv dem åt min käras hår
som minne utan agg —
räds ej därför: det finns ej blod
på törnekvistens tagg.
Mitt hjärtas blommor nyss jag tvätt
i själens tårars dagg.

VI

Jag fann i morse på mitt bord,
då jag satt mig stilla ned
att skriva vers av veka ord, —
ett strå av ditt hår, som fallit på bladen ner,
ett strå av ditt doftande ljusa hår.

Jag höll det mot fönstrets klarblå vår: —
Dess glans var så bleknat gyllenren,
att det glänste som svalaste silver
i solens glittrande sken.

Jag lindade sakta det tunna stråt
kring mitt finger smekande ömt —
jag drog hårdare till — och log däråt.
Jag drömde i sol vad i dunkel jag drömt. —

— Jag fann i morse på mitt bord
ett strå av ditt ljusa hår.
Nu är mitt väsen fyllt av sorl
av vackra veka ord.

VII

O, kära, tyst vill jag dikta
en sång om din ljuva hand. —
Den vilar i nattens ensamhet
sval på mitt hjärtas brand.

— Jag smeker den, sakta, sakta,
din mjuka, lätta hand,
som lagt sig där stilla — att vakta
mitt hjärta i drömmarnas land. —

Ack, blodets sång blir så stilla:
som sorl av en klarblå källa
mot vitaste rena sand. —
Jag sjunker stilla, stilla —
i drömmarnas land.

— Min kära, kom till mig stilla
och räck mig din vita hand:
jag vill hålla den — länge, länge
över mitt hjärtas brand!

VIII

Av vita anemoner och lilablekt viol
bär doft din blåa klädnad i aftonens sol.
Än är det den unga våren. —
Hör! göken i fjärran gol.
— Ack, snabba gå ungdomsåren.
Snart viska vi: i fjol.

Av vita anemoner och lilablekt viol
i morgon än kanhända bär doften din kjol. —
Snabbt går den unga våren.
— Snart ros och kaprifol
strö blad över mörknade snåren
i sommarens guldheta sol. — — —

Snart vita anemoner och lilablekt viol
dött bort i glaset hos mig i morgnarnas sol. —
Snart dör den unga våren
som klang av trött fiol.
— Ack, snabba gå ungdomsåren.
Snart viska vi: i fjol.

IX

I sammet — tung skarlakan
med broderi av guld —
jag höljer dig till hakan,
gestalt så liljetunn!

Ty furstlig är min kärlek
med smyckens överflöd —
jag är den ädelstenspydde
mörke konung Död.

Du är den vita drottning Liv
med håret ljust av stjärnors bloss —
bed, att den blå Oändlighet
förbarmar sig över oss!

X

Jag vet ej, leende kära,
om kärlekens djup du förstår.
Vårt väsendes rot — det är smärtor,
som blött under tusende år! —

Ack, gav du mig lidandets krona
av skärande kall rubin —
jag drucke min pannas blodstänk
som vore det kostbart vin.

— Och sjönko vi sedan i döden
att föras likt vissnade blad
omkring i den eviga stormen
över de fridlöses stad —

och hängde du hårt om min skuldra
med armen isstel och tunn,
jag hölle dock fast dig, o kära,
vid min heta blödande mun!

III

I

Svävande Fata Morgana,
gyllene stad i luftens klarblå ro,
längre än tankarna ana
trängtar mitt hjärta att bo!

Fjärran på hissande bana
bäre mig drömmens stridsfalkvingade sko,
ljuvt är allt högre blott mana,
högt över regnbågens bro!

Glittrande minareter,
hästskobågar med ädelstensglans,
alabasterne murar i fjärrblå eter,
vaggande hän på silverne skyars krans!

Fata Morgana du heter,
staden, som öppnas för djärvaste drömmarens lans.

II

Evoë! Hell, Dionysos! — —
Evoë, gnistrande röda vin, —
gnistra och lys oss!
— Lys ned i djupet av oss,
lys våra hjärtan med tusende bloss —
fyll dem, fyll dem med klangen av
gudamelodin! —
Evoë, älskade, nu
med vinranksirat hår
och lyftad thyrsosstav
hänryckt framför dig jag står.
Evoë, älskade! Lyssnom till klangen av
gudamelodin!
Klangen, som stigit ur gnistrande vin. —

Evoë, älskade! — drickom en skål
för ditt ljuva helleniska namn!
Evoë, älskade! — snart
sjunka vi famn mot famn!
Evoë, älskade! — kyss min fuktiga mun!
Luta dig smidig och tunn

nära mig.

Mjukt om min hals så vrid

sakta din slanka, din svala, din skumvita arm! —

Nereid, nereid!

Stigen upp att smeka en människas barm

ur det glittrande kallgröna hav.

— Evoë, älskade, lyssnom till klangen av
gudamelodin! —

Evoë, älskade — ditt honungshår

doftar av jonisk vår.

Evoë, älskade — kring din panna

susar en attisk saga.

Nereid, nereid,

skönaste barnet, som fick moderns ljuva namn,

barn av det soldruckna hav, —

sjunkande famn mot famn

lyssnom till klangen av

gudamelodin!

Evoë! Hell! — Dionysos,

gnistra och lys oss!

III

Bliv mig ej, vita — skymning till Död,
mardröm, som drar mig mot Dunklets dunkel,
där ej en stjärna ens smärtljuvt röd
lyser med glans av gnisthet karbunkel!

Bliv mig ej, vita — svartaste nöd,
mörker, som drar mig mot Dunklets dunkel
hän ifrån ängar i solmild glöd
med vaggande gräs och ranunkel!

IV

Gudarna le och gudarna dansa
strållugnt i azur och solgulds sken,
dansa till klangen av dödliges hjärtan. —
Fröjdas åt längtan smäktande len,
fröjdas åt djupet i toner från smärtan.
— Böjande knä inför tystnad och sten,
snyftande mänskorna stoder bekransa,
blöda för marmor och elfenben.

Gudarna le och gudarna dansa.
Rymden är tigande blå och ren —
sällsam är klangen av dödliges hjärtan,
ljuder tillbaka ur empyrén:
lenmild är längtan och hårdvild smärtan. —
— Böjande knä inför tystnad och sten,
snyftande låtom oss gudsbild bekransa,
blöda av marmor och elfenben!

V

Jag smekte sakta dina sköna armar,
och solen dog i glasets dunkla vin.
Snart skymning blå föll över fönstrets karmar,
ur natten in slog doften av jasmin.

Ack, glömsk jag gled emot mitt inres stumhet. —
Mot rymd med klang av fjärran violin
på tysta vatten, där i svalblå skumhet
en ensam stjärna brann, en mörk rubin.

— Blott dina sköna armars köld jag kände,
ack, utan lust till dina läppars vin! —
Mot nattens blå, i doften av jasmin,
en ensam stjärna likt mitt hjärta brände . . .

VI · Opalen

Räds för den hand, som smeker vit och sval
för finhyllt len, för ädelt tunn och small —
Rubinrött hjärtas dröm hon ej förnimmer
av kärlek till den bleknande opal.

Den svala stenens ro av fårgljus skimmer,
där vitt blir gult — som sakta fröjd blir kval;
höstkallnad sjö, där liljedöden simmer
som slanka kvinnolik i blodblekt glimmer.

— Du olycksödets skimrande klenod,
o, kalla sten av jungfrumjolk och blod,
att kyssa dig min beta läpp fick mod! —

När hösten skilt oss båda, sval och ren,
min älskade jag ger dig, kalla sten. — —
Envar må bära ödets sorg allen.

VII

Gröna druvor och mörkrött vin,
glidande stråk på violin,
sorlande salar med lugna ljus
voro din högsta lust —
men av Psyches fladdrande lågas sus
aldrig kände en pust
din tinnings svala elfenben.

— Stjärnor diktade jag i din själ,
gyllene klara i azur ren,
gjorde mig själv till en bedjande träl
på knä inför deras sken. — —
Men du tänkte på sinnenas väl —
när mitt snyftande hjärta allen
drömde om evighet.

— — Ack, jag vet:
Stjärnor diktade jag i din själ,
blånande rymden, tyst och ren.

VIII

Sakta in i natten
solguld styr sin kosa.
Kvällen dör i rosa
över gröna vatten.

Svarta grenverk gunga
smäckra kvistar bara.
I det stilla klara
näktergalar sjunga.

Glesa stjärnor glimma
i det höga blåa,
sakta silvergråa,
tunna skyar simma.

— I det svala skumma,
tysta hjärta, klaga
din förteguna saga
för det stora stumma . . .

IX

Tystnad, Tystnad,
moder i mantel blå,
slut är min lystnad —
trött vill jag gå
snyftande barn likt
hän i det stilla,
fjärran från dags sorl,
ljus' villa.

Tystnad, Tystnad,
moder i mantel blå,
människolystnad
lärde jag skrämmd förstå —
trött vill jag gå
ensam min stig
hän mot det stumma blå:
stum bli hos Dig.

X

Hjärtats begär I veten —
prisen anakoreten,
sänkt i den heliga friden,
lyftad ur tiden!

Tyst, där andra förbanna,
står han med strålande panna,
lugn i det ängslande bruset —
stilla som ljuset.

Mossa och blom är hans läger.
Stjärnornas kyskhet han äger,
stigen ur heliga vatten,
fruktar ej natten.

Trygg i gazellernas närhet
hälsar han morgonens skärhet,
glädes åt fåglarnas kvitter,
dropparnas glitter.

Solen och skuggorna skrida,
vita skyarna glida —
stilla förglömmar han jorden,
lever i orden.

Hjärtats begär I veten —
prisen anakoreten
sänkt i den heliga friden!
— Blånande evigheten
höjer ur tiden.

IV

I · Romantik

Ängar i silverdimma,
blånande himmel med lätta
seglande ljusa skyar,
skiftande,
snabbt försvinnande
hän med de sista stjärnornas
ljus, en morgons rosiga timma. —
Syn, som aldrig sig än förnyar.
Svala drömmar. — Vita skyar. —
Som svärtats:
Konstnärshjärtats
ensamhet.

Nejder, där tropisk sols strålar sila
ned över kalkar av djupaste rött
och klaraste glimmande lila
i middagsglansens gyllene tysta vila.
Sällsam dröm, som sig lycklig fött
fast, glänsande, rik gestalt —
bruten av vandrarens hand
förd till ett annat land:

allt — snart kallt,
snart dött.

Heta drömmar. — Röda blommor. —

Som smärtats:

Konstnärshjärtats
ensamhet.

II

Jag står i kvällens ro en stund
vid fönstrets kalla blå,
när månens stora bleka rund
tyst syns ur molnen gå. — —

Så är du nu så vit, så kall
som månens bleka sken —
din mun är isklar spröd kristall,
din panna snösvalt ren.

O, vita lilja, i vars kalk
en stjärna stänkt sitt gift:
på hjärtats svarta katafalk
du bor i nattkall grift. — —

Dock stig ibland som syn upp blek
till fönstret, vid mitt hus —
gestalt av lätta linjers lek,
av darrvitt kyligt ljus!

Och kyss min slutna mun . . . En stund
i kvällens tysta blå,
när månens stora stumma rund
blekt lyser på oss två . . .

Din mun är isklar spröd kristall,
din panna snösvalt ren —
min mun vill glömma blodets svall,
min panna solens sken!

III

Du vita! Jag minns, när vi foro
på havets nattmörka våg,
hur mot dyningens vaggande oro
i drömmande vällust du såg —
De skumvita böljstänken voro
en lockande lek för din håg.

— *Jag såg* emot himmelens tystnad.
Till Orion stilla jag bad,
att hölja min kärleks lystnad
i stjärnbesydd, gultung brokad — —
Men den stora Oändlighets tystnad
oss förde mot Stumhetens stad.

Där höres ej böljegångs oro.
— Ses himmelens ljusmyriad?

IV

Bleka blomma av kallren is
andad på rutan av nattens bris,
dö ej så snart för morgonens sol —
lys som en stjärna i ljusblått dis,
vita blomma, värd högre pris
än den vaknande vårens viol!

Bleka blomma av minnens is,
tyst kan jag älska dig, lugn och vis,
kylig om läppen i dagar av sol —
lys som en stjärna i ljusblått dis,
medan mitt hjärta klagar ditt pris
svagt likt adagio på gammal fiol!

V

Ack, må mitt hjärta dölja
den tysta dagen lång
de flöden, som där skölja
i saktat stilla språng. —
Än kan ditt minne följa
dock flödet av min sång
som månglans bäckens bölja
på höstsvalt stillnad gång.

Ej skall mitt hjärta rysa
— med is det sårigt lekt —
ditt minne kan det hysa
än varmt dock, lugnt och vekt.
Din avglans skall där lysa,
ett månljus, tyst och blekt,
tills böljorna förfrysa,
som solen en gång smekt.

VI

Ack, det är ljuvt att älska än
det, som är dött och kallt,
som aldrig kommer mer igen,
men skuggar tyst på allt.

Ack, det är ljuvt, att vara sval
som inför dödens ro
för heta drömmars svunna kval
och hoppets brustna tro.

Ack, det är ljuvt, att vandra vis
i kalla stjärnors ljus
mot stumma nejders snö och is
i vindens svala sus.

Ack, det är ljuvt, att älska än
det, som är dött och kallt,
som aldrig kommer mer igen,
men skuggar tyst på allt!

VII

Mitt öga var det, som såg,
mitt öra var det, som hörde,
min hand, som rörde
med smekning vad månsvalt låg.

— Linjestilla gestalt jag gav,
drömmande ögon efter mitt sinne —
nu bär mitt minne
den bild, som skapats därav.

Nu är, vad då var:
luftblå drömmar, svala, fria —
vackra Phantasia
stanna djupögd kvar!

Mitt öga var det, som såg,
mitt öra var det, som hörde,
min hand, som rörde
vad liljevekt fötts ur min håg.

VIII

O, kära, jag minnes ditt glittrande hår
med doft som från blommande ängar.
— Ack, händerna lekte sig däri till sår,
det blev dem till darrande strängar.

Det blev dem till strängar av kostbar metall,
som klingade klart på en lyra
i mjuka ackord, medan natten stod kall
och blodet flög vindlätt i yra.

Det blev dem till strängar, som skuro till blods
som sargande taggar av törne,
det gjorde ett sångarehjärta till mods
som aldrig det varit tillförne . . .

O, kära, jag kysste ditt glittrande hår
med doft som från blommande ängar —
ty händerna lekte sig däri till sår:
Det blev mig till klingande strängar.

IX

Apollon, jag kyls av din panna,
din hals ligger tungt på min arm —
du bleknar, dör från mig, o, stanna
en stund än vid sångarens barm!

Jag håller dig, döende bleke,
likt en gång Hyakinthos du höll,
den ljuvögde, spädlemmat veke,
som för silverne diskosen föll.

Nu blöder du, snövita lilja,
den svärmiska skönhetsens gud.
O, tanke, du dör för min vilja,
i azurn förklinga din dödshymns ljud!

— Menadernas fottramp skall stycka
mitt hjärta bland myrtenskogssnår —
se, Thanatos redan fått smycka
med vallmo mitt nattdunkla hår!

X

Nu släckes livet, kära, ut! —
Men Tid vet ingen gräns,
det vida Rum förutan slut
i svarttyst kyla spänns.

Vår mun blitt stum. — Men som förut
vårt hjärtas vemod känns. — — —

Jag hör ej isblå vattnets sång
kring Charons skepp, ej vindens tjut —
men själens källas klara språng
hörs högre än förut. — —

Vi äntra tyst på stranden opp
för stenströdd stig, så hög, så lång.
Jag tar din slanka, svala kropp —
mig hårt om halsen kläng!
Jag bär dig högre, högre opp
på väg oändligt lång. — —
Ej höres ljud av lyrans sträng,
ej klang ifrån min röst. —
Men luta dig som förr en gång

emot mitt nakna bröst! —
Där sorlar det ett strängaspel
långt rikare än förr,
än det du stilla lyssnat till,
blygt stigen ur min dörr
med iris ljus kring stor pupill,
som nu är skum och stel.

Ack, utom mig ej klangen hörs! —
Men det gör ingenting:
det samma i ditt inre rörs
i mystiskt stilla ring,
i centrum av din veka själ,
som stötts av hårda ting
och blott i livet sällan sjönk
i andeglömskans väl,
i jagets blå barmhärtighet,
som ljuv den vise vet.

Jag för dig längre, längre hän —
på dimgrå branta berg,
förbi förtorkat vuxna trån
med mossa grön som ärg.
Blott tysta stjärnor lysa oss
med glans av stålblek färg

och deras kyla isar oss
djupt in i benens märg.

Ej höres ljud av lyrans sträng,
ej klangen av min röst —
men dina armar kring mig kläng:
Oss ger vårt inre tröst!
Vi lyssna till det strängaspel,
som fyller våra bröst.

Av tid får ej vår kunskap del.
Ej se vi vår, ej höst. — — —

Vi vandrat myriader år.
Då sluta berg och snår.
Det öppnar sig en blomljus äng —
ack, det är andelivets vår!
— Jag bär dig, kära, trött dithän.
Åt dig en vit, en svalmjuk säng
inunder glesa unga trån
av asfodel jag bäddar där.
Mitt huvud faller ömt och tungt
emellan dina knän
mot skötet ännu mjukt och ungt,
som samma blomdoft bär.

Och dina skuldror vila lugnt
på mina händer där. — — —

Vi sova ut i tusen år. — —
Och stiga åter opp. —
Jag lindar kring dig ömt ditt hår
och tar i famn din kropp.
Mot himmel, som orörlig står
med vita stjärnors glans
i isigt töcken vandrar jag
med dig långt fjärran hän,
jag känner svalt ditt mjuka bröst
och dina hårda knän.

Mot fjärran fjärran går jag hän
på väg oändligt lång —
mot andelivets sommar, höst
och vinter, — vår på nytt en gång!
Ej höres ljud av lyrans sträng,
ej klang ifrån min röst. —
Men i vårt inre sorlar det
ur sammangjutna bröst
en hymn mer stor, en hymn mer stark
än den på jorden lät. — — —

Min mun är stum. Men som förut:
alltjämt mitt hjärta känns.
Jag vandrar, vandrar utan slut.
Jag ser ej någon gräns. — —